

[Ib Christensen]

Jeg vil derfor tillade mig at fremsætte et andet dagsordensforslag, idet jeg dog forskudsvis vil sige, at jeg synes, det er en højst uparlamentarisk adfærd, når udenrigsministeren slutter sin tale med at afvise ethvert dagsordensforslag og barsk siger, at et hvilket som helst dagsordensforslag – og jeg må altså tilføje: også et dagsordensforslag, der er helt i overensstemmelse med regeringens politik – vil man stemme ned. Det er uparlamentarisk adfærd. Det undrer mig, at regeringen, hvis den seriøst mener, at man nu vil have en udsættelse af denne beslutning, så der kan komme reelle forhandlinger, så ikke ønsker, at folketinget står bag ved en vedtagelse. Der er en indre selvmodsigelse her, som jeg er lidt betænkelig ved, og derfor synes jeg nok, at regeringen og socialdemokratiet ikke burde tage denne stilling, men stemme for det, der er deres egen politik. Hvis jeg ikke har misforstået regeringens politik, så er det noget i retning af følgende, som jeg her skal foreslå som:

Forslag om motiveret dagsorden.

»Folketinget opfordrer regeringen til på NATOs ministerrådsmøde den 12.-14. december at gå kraftigt ind for en udskydelse af beslutningen om produktion og efterfølgende udstationering af nye atomraketter i Vesteuropa.

Folketinget opfordrer regeringen til samtidig at foreslå NATO et konkret, seriøst forhandlingsudspil over for Warszawapagten med henblik på at stoppe kernevåbenoprustningen i Øst og Vest.

Tinget går derefter over til næste punkt på dagsordenen.«

Formanden:

Der er nu fremsat følgende forslag om motiveret dagsorden: (se ovenfor). Også dette forslag indgår i forhandlingen.

Bilgrav-Nielsen (RV):

Jeg synes, at det har været en udpræget teknisk debat i alt væsentligt, vi har hørt på i dag, og jeg har lidt svært ved at tilbageholde nogle bemærkninger, navnlig efter at have hørt hr. Palle Simonsens indlæg, som nærmest går ud på, at de mennesker, der ikke forstår, at det er nødvendigt at fortsætte denne oprustning, ikke har fattet noget af det

hele. Vi blev faktisk kaldt for naive, tror jeg. Det må vi så bære.

For at man ikke skal tro, at jeg ikke er velorienteret, så vil jeg gerne citere en bog, som anvendes i forsvaret i samtidsorientering af det værnepligtige personel og vist i øvrigt inden for andre områder i forsvaret. Den er skrevet af en mand, der hedder Bertel Heurlin, og hedder »Hvorfor våben?«. I den oplyser forfatteren, at 98 pct. af alt, hvad der er af ødelæggelsespotentiel her på kloden, er samlet hos USA og Sovjet, og at de hovedsagelig retter dette skyts imod hinanden. Man gør senere op – jeg vil gerne citere direkte:

»Regner man f. eks. med, at der findes 200 vigtige civile mål i Sovjet passende for kernevåben, så vil USA kunne udslette Sovjetunionen 35 gange. Tilsvarende vil Sovjet kunne ødelægge USA 15 gange.«

Det er det, man i den militære sprogbrug kalder for overkill-kapacitet. Jeg synes, man kan forstå, at det i den militære tænkning anses for væsentligt, at man er i besiddelse af våben nok til at kunne slå fjenden, det vil sige udrydde ham, én gang. Det er unægtelig sværere at forstå, at det skulle være nødvendigt at kunne gøre det 35 gange.

At fortsætte produktion og stationering af atomvåben og andet militært materiel er at ville skaffe sig en endnu større overkill-kapacitet, og det forekommer meningsløst og farligt. Jeg mener, at det er på denne baggrund i højere grad end på baggrund af, hvilken teknik de enkelte våben repræsenterer, man skal føre den debat, som nu er sat i gang.

Den baggrund, vi har at føre diskussionen på her i landet, er alt for svag, og det er før fremhævet af hr. Stinus, at der virkelig er mangler på dette felt. Jeg mener, at vi har en fortid, hvor vi har gennemført langt bedre undersøgelser end dem, vi er i besiddelse af i øjeblikket, og Seidenfadenundervalgets rapport er nævnt. Det er ikke nok, at vi modtager rapporter fra forsvaret selv. De er udmærkede, men jeg forstår på de seneste rapporter fra forsvaret, at hovedproblemet stadig er at finde ud af, om fjenden kan tænkes at gå ind over Stevns eller over Sjællands Odde. De dimensioner kan vi ikke nøjes med i den forsvarspolitiske debat.

Til slut vil jeg gerne sige, at jeg forstår ikke regeringens holdning. Først rejser ministrene ud og siger »ja« eller »ja, måske«. Så kommer de hjem og bliver enige med grup-